

SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová
Zmařené
předsevzetí

DANI COLLINSOVÁ

ZMAŘENÉ
PŘEDSEVZETÍ

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

*vždycky mě baví, vyvolává to ve mně takový dobro-
myslný úsměv, když se autorky mých příběhů pouštějí
do románové geografie. A vymýšlejí si nové státy – nej-
častěji na ostrovech, nacházejících se na místech, kde
ve skutečnosti jenom hučí moře. Vzpomínám si ale na-
příklad i na autorku, která psala o Praze a o tom, jak
bylo město v dávných dobách sužováno piráty, kteří
připlouvali po řece.*

Kdo ví, s čím si Prahu spletla...

*Tentokrát Jackie Ashendenová umístila děj příběhu
Její poslední vzpoura, což je poslední část tetralogie
o těhotných princeznách (povídali jsme si o ní minu-
lý měsíc), do království Santa Castelia, což je země
obývaná „maličkým horským národem, vmáčknutým
mezi Španělsko a Itálií“ ... No... ta země mezi Španěl-
skem a Itálií se jmenuje Francie, a vůbec není malá!*

*Odpusťme ale Jackii! Je to totiž Novozélandka,
která se zřejmě při plánování dalšího románu nepodí-
vala pořádně na mapu. A ruku na srdce... co my víme
takhle na první dobrou o geografii Nového Zélandu?*

*Více než co jiného ale podobné chyby dokumentu-
jí to, že mé příběhy jsou opravdu jenom pohádky, ne-
odehrávající se v reálném světě (bohužel na ne každou
z Vás čeká princ, maharadža, či prostý miliardář vlast-
níci ostrov v Karibiku ☺), a jako takové je třeba je brát.
Dobro nakonec zvítězí a pravá láska je odměněna...*

*A doufám, že to bude (a to i v reálu) co nejvíce i v ce-
lém příštím roce, do něhož Vám přeji všechno nejlepší!*

S láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

**ZMAŘENÉ
PŘEDSEVZETÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Snowbound New Year's Night

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9876-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9877-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9878-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Zvuk harfy zesílil, vytrhl Rebeku Matthewsovou z hlubokého spánku a uvrhl ji do stavu dokonalého zmatku. Byl bílý den a okno s roztaženými závěsy nabízelo pohled na zasněžené jedle.

Jak to, že...?

Aha. Jsi zpátky v Kanadě.

Znovu zavřela oči a mátožně zapátrala rukou na nočním stolku, aby vypnula budík. Nevybavovalo se jí, že by ho zapínala. Nenahmatala jej, zvuk ale ustal sám od sebe.

„Nekřič,“ pronesl tiše mužský hlas.

Vykřikla, cukla sebou, stočila se do klubíčka k čelu postele a přitiskla si na rozbušené srdce polštář. Její mysl jen postupně zpracovávala, že hlas patří Vanovi a že jí tedy nehrozí žádné nebezpečí. Neměl tu sice být, dům ale zčásti patřil i jemu.

A bude mu patřit celý, jen co na něj přepíšeš svůj podíl.

Donovan Scott, její brzo již bývalý manžel, zatím jen mlčky stál ve dveřích a pohupoval si v ruce telefonem.

Neviděla ho už celé čtyři roky. Nebýt toho, že jí sestra přímo před oči podstrčila několik fotografií, ani by nevěděla, co celou tu dobu dělal. Po tak dlouhém odloučení působil ještě temněji a přitažlivěji, než jak si jej pamatovala. I dnes z něj vyzařovala klidná síla,

která jí právě jako neviditelná ruka vymáčkla z plic všechen dech.

Jeho vzhled se změnil jen málo. Vlasy měl po bocích hlavy sestříhané do ztracena a na temeni zkrácené, takže už mu nepadaly do očí. Krátký plnovous byl dovedně vytvarovaný tak, aby zdůrazňoval linii jeho brady, a zlatavě hnědé oči se díky němu zdály ještě pronikavější. Tvářil se, jako by se právě chystal k dalšímu závodu. Z držení jeho těla jako vždy vyzařovala nashromážděná energie, která se už nemůže dočkat, až ji uvolní.

Protože už nezávodil, přestalo jeho tělo působit vyzábale, zůstalo ale svalnaté, ramena široká. V jeho chování teď ale vycítila cosi nového. Už pro ni neměl nenucený úsměv, tvářil se spíše podezíravě, téměř nepřátelsky. Zvedl k ní její telefon a poznamenal: „Nechtěl jsem, abys mě slyšela chodit v přízemí a myslela si, že jsem lupič.“

„Dobře,“ odvětila vznešeně. „Řekla jsem svému právníkovi, aby ti předem oznámil, že si sem přijedu vyzvednout pár věcí. Copak jsi ten vzkaz nedostal?“

„Dostal. Proto tu taky jsem.“

Při chladném, trochu shovívavém tónu jeho hlasy se jí zrychlil tep. Sevřela v pěsti povlak polštáře a vši silou odolávala nutkavému pokušení zabořit do něj tvář. Zkusila odhadnout, jestli poznal, že plakala a že si před ním teď připadá jako nevzhledná troska. Od včerejšího přistání ve Vancouveru ji sice dělilo několik hodin neklidného spánku a horká sprcha, nebyla ale nalíčená a neupravené vlasy jí z drdolu trčely do všech stran.

Sklouzla pohledem na rukáv béžově kostkovaného kabátku flanelového pyžama, který jí halil předloktí, a málem se zalkla studem. Těsně předtím, než se rozplakala a zřítíla do manželské postele, si přes tenký svetr přetáhla Vanovo tlusté pyžamo. Ucítíla z něj

nezaměnitelnou vůni jeho těla a před následky pocitu marnosti, ztráty a beznaděje, kterou v ní vyvolala, ji zachránilo jen to, jak rychle usnula.

„Byla mi zima,“ zamumlala a narovnála si na rameni límec. Bezděky si uvědomila, že teď už jí zima není, právě naopak. Z útrob se jí teď šířila palčivá horkost a kvetla na tvářích uzarděním. „Myslela jsem, že jsi v Calgary...?“

„Kde je Courtney?“ optal se jí ve stejné chvíli Van.

Oba zmlkli. Když se pak chvíle ticha táhla už příliš dlouho, domyslela si, že Van čeká, až promluví jako první. Tiše zahučela: „Její let se zpozdil. Nestihla by přípoj. Nechtěla jsem, aby zůstala na silvestra uvízlá ve Winnipegu, tak jsem jí řekla, ať raději zůstane doma.“

První a nejlepší kamarádka, kterou si kdysi v Kanadě našla, jí nabídla, že by se mohly potkat ve Vancouveru. Chtěla jí nabídnout svoji podporu po dobu nutnou k tomu, aby posbírala a uspořádala vše, co jí ještě zbylo z života ve Whistleru, známém horském letovisku. Zprvu se zdálo, že je zbytečné nutit Courtney letět až z Halifaxu jen kvůli několika dnům léčby poraněných citů a sklence šampaňského o silvestrovské půlnoci, teď by ale její společnost a podporu ocenila.

„Myslela jsem, žeš byl o Vánocích v Calgary s Paisley?“ zmínila se otázkou o jeho sestře.

„Byl jsem.“

„Děti už jsou určitě velké...“ Pousmála se a zamrzelo ji, že i když se svou švagrovou více či méně vycházela, s jejími dětmi nikdy nenavázala těsnější vztah.

„To jsou.“

„Chtěla jsem se tu jen otočit, ale horečka z časového posunu...“ Zmlkla a znovu, jako ostatně téměř vždy, si vedle něj začala připadat jaksi nepatřičně

a trapně. S dalším záchvěvem studu ucítila, jak jí žilami začíná proudit zatím jen tušené vzrušení. Právě proto se vydala do domu v době, kdy, jak alespoň doufala, v něm bude sama. Nechtěla se ocitnout v situaci, kdy by se mu musela postavit čelem a znovu prožít společné vzpomínky.

„Právník mi původně navrhol únor. Překvapilo mě, když jsem se dozvěděl, že chceš mít do domu přístup na silvestra,“ utrousil Van.

„Byla to jediná chvíle, kdy si Courtney mohla vzít volno v práci. Myslela, že by mohla být legrace oslavit konec roku právě tady, jako za starých časů...“ Zmlkla a ucítila, jak se jí svírá hrdlo. Na tom, co právě prožívala, nebylo legračního vůbec nic. „Všechno se to organizovalo na poslední chvíli.“

„Ty jsi o svátcích do práce nemusela?“

„Já...“ Ucítila píchnutí pocitu nedostatečnosti. Nevěděla, proč jí přiznání připadá tak trapné. „Už za barem nepracuju. Brzy...“ Odmlčela se, odkašlala si a teprve po chvílce dokončila: „Brzo začínám se školou. Pracovala jsem až do Štědrého dne, pak byla pár dní u táty a jeho nové manželky Ollie... A pak jsem byla na kurzu, který chci dodělat, než mi začne semestr.“

„Tak? A co studuješ?“ svažtil obočí.

Nepochybovala, že jeho otázka je jen projevem zdvořilosti, ne opravdového zájmu. „Laboratorní techniku?“ odvětila. Ihned ji zamrzelo, že odpověď vyslovila jako otázku. Působilo to, jako by teď chtěla slyšet, že její volbu schvaluje. Až do této chvíle byla hrdá, že konečně našla něco, pro co se dovedla opravdově nadchnout. Obor možná navenek nijak zajímavě nepůsobil, pro ni ale jeho studium znamenalo rozloučení s minulostí a první krok do nového života.

„Tvému právníkovi jsem jasně vysvětlil, že za

tebou můžu všechno poslat. Nemusela jsi jezdit až sem.“ Hodil pohledem k prázdnému kufru, který nechala otevřený ležet na podlaze vedle postele. Zatím v něm byly jen bavlněné letní šaty.

„Potřebovala jsem uzavřít starý bankovní účet a... podepsat papíry.“ Ve skutečnosti chtěla především formálně potvrdit rozvod a umožnit tak přepis domu na jeho osobu. „Vlastně o většinu ze svých šatů nestojím.“ Nevěděla, k čemu by laborantce v Sydney mohly být užitečné značkové róby nebo drahé lyžařské kombinézy. „A taky jsem...“

Připomněla si, proč tu vlastně je, odhodila z klína polštář a zahákla nohy za pelest postele. Když pak vstávala, vytáhly se jí džínsy nad kotníky. Potřásla nohama, uhladila si kalhoty na bocích a přitiskla si k tělu těsněji jeho flanelové pyžamo. Nezdálo se, že by jí bylo chladno, bezděčné gesto vypovídalo spíše o rozpacích a bezradnosti.

Odmítala mu přiznat, že zaplatila za letenku plnou cenu i se sezonní přírůžkou a cestovala až z Austrálie jen kvůli lacinému zlatému přívěsku, který jako malá dostala od matky. Wanda, její sestra, začala ten svůj nosit hned po matčině smrti. Často se na sebe zlobila za to, že svůj, úplně stejný, zapomněla v Kanadě.

Soudila, že za to může jen Van. Hned po svatbě jí začal kupovat náušnice s drahými kameny, náramky poseté brilianty a přívěsky ve stylu třicátých let na řetízcích z bílého zlata. Skromný zlatý přívěsek ve tvaru srdce se ani trochu nepodobal značkovým šperkům, jimiž se zdobili členové jeho rodiny. Kdyby věděla, kam kdysi dávno přívěsek uložila, nechala by si jej poslat, ani při nejlepší vůli si ale nedovedla vzpomenout, kdy jej na sobě měla naposledy.

„Divím se, žes tohle všechno nenechal už dávno vyklidit do kontejneru.“ Odpoutala pohled ode dveří šatny, ve které v ochranných pytlech proti prachu

visela její garderoba. Vše zůstalo tak, jako když před čtyřmi lety odcházela.

„Většinou pobývám ve vancouverském bytě.“

Napadlo ji, že slovo byt je pro jeho obydlí příliš skromné. Ve skutečnosti se jednalo o střešní apartmá s výhledem na Stanley Park, Coal Harbour a North Shore, nejznámější vancouverské pamětihodnosti.

Přistoupil k nočnímu stolku a zhurta se chopil otevřené láhve vína, kterou si na něj postavila hned po příjezdu do domu. Zazdalo se jí, že ji chce celou vypít sám. „Zbláznil ses?“ vyhrkla pobouřeně.

Vzpomínala, že když víno kupoval, navrhla, že by jej mohli společně vypít o pátém výročí svatby. Prožívali tehdy líbánky a cestovali po vinařstvích. Víno pocházelo z nejlepší trati a byl to ročník, který se měl nechat uležet nejméně pět let. Už když jej pěstitel uváděl na trh, stála jedna láhev dvě stě dolarů.

„Přijde na to,“ odtušil suše. „Je znovu zazátkována?“ Bez okolků se chopil její sklenky, jako by seděli u soukromé večeře pro dva, nalil si a pomalu upil. Uváživě poválel víno na jazyku a uznale se zamračil. „Stálo to za to čekání.“

Obdařil ji pohledem, pod kterým se jí znovu sevřely útroby pocitem trapnosti. „Usnula jsem po něm, jako by mě někdo trefil uspávací šipkou,“ zamumlala a vkročila do šatny, kde už předtím bezúspěšně pátrala po přívěsku ve skřínce na doplňky. „Mohl bys mi shora podat tu krabici od bot? Matně se mi vybaňuje, že jsem v ní měla brýle a nějaké cestovní prospekty. Chci se podívat, jestli tam není ještě něco, o co bych stála.“

„Ty sis ty brýle schovala?“ podivil se.

Krátce po svatbě jí zaplatil operaci. Obroučky brýlí byly laciné a dávno vyšly z módy. Věděla, že je měla hned po operaci darovat někomu, komu by se ještě mohly hodit, ale vyrůstala s nimi a matka jí

vždy vyhrožovala, že kdyby je ztratila nebo rozbila, má pro ni připravenou pomalou a bolestivou smrt.

Její rodina byla chudá a chudá zůstávala i ona, přinejmenším v porovnání s majetkem, kterým vládla Vanova rodina. Wanda jí radila, že by bylo nejmoudřejší nechat si od něj poslat všechny věci a pak prodat v dražbě ty, o které nebude stát, Rebecca ale věděla, že ji Vanova rodina vždy považovala za nenasytanou zlatokopku. Ani při rozvodu nechtěla udělat nic, co by je v jejich názoru utvrdilo.

Nakonec se rozhodla, že Vana nechá, ať se šperky a šaty naloží podle vlastního uvážení. Chtěla se s ním rozvést a dům na něj převést bez obsírného vysvětlování, co ji k takové volbě vedlo. Případalo jí, že právnícký výraz *nepřekonatelné rozpory* nikdy nebyl tak výstižný jako v jejich případech. Nikdy si nebyli rovní a nikdy nedovedli najít kompromis, zejména od chvíle, kdy zjistila, že mu nebude moci dát děti, po kterých tolik toužil.

Když se tehdy alespoň sama pro sebe pokoušela vyrovnat s tak tvrdým poznáním, zkusila si představit budoucnost, ve které by byla šťastná sama se sebou a ve které by zdrojem spokojenosti nebylo manželství ani mateřství. Do domu tak přijela především proto, aby o silvestrovské půlnoci udělala tlustou čáru za dosavadním bytím. Nový rok pro ni měl znamenat vykročení do nového života. Nepochybovala, že dovede začít znovu, protože v minulosti se jí už nejméně jednou povedlo od základu změnit, čím dosud byla.

Šatna byla zhruba stejně velká jako její nové bydlení, pronajatá garsonka v Sydney. Když do ní ale Van vešel za ní a naplnil ji kořenitou vůní svého těla, ve které rozpoznala i čerstvě napadaný sníh, začala jí připadat malá jako přístěnek na smetáky. Vytáhl z police pod stropem krabici od bot, naklonil ji

a sfoukl z víka prach. Sňal jej a pohlédl na ni vyčkávavým pohledem.

V krabici byly brýle uložené v plátěném sáčku, napájecí šňůra od starého telefonu, hrst stvrzenek od dávno vyhozených věcí a náhrdelník z červených, zelených a zlatých korálků, suvenýr z karnevalu Mardi Gras, na který se spolu vydali krátce po svatbě.

Vzpomněla si, jak ji po návratu vyzval, aby ho překvapila. Oba byli v povznesené náladě a nemohli se dočkat milování. Svlékla si halenku i podprsenku, sedla si mu na klín a nechala ho, aby ji na nadrech dráždil šňůrou korálků těsně předtím, než se jich zmocnil horkými rty.

Pamatuje si to i on?

K tomu, aby jí změkla kolena, jí stačil jediný pohled do jeho palčivých očí. Nepochybovala, že si stejně jako ona vybavil každou podrobnost. Tvrdé rysy v jeho tváři smyslně změkly a Rebecca ucítla, jak ji pod naléhavostí jeho pohledu mravenčí v podbřišku.

Vzrušení, které se mezi nimi probudilo jako přízrak z minulosti, v ní probudilo další záchvěv studu. Nedovedla uniknout před poznáním, že té noci se s nadšením podvolila každému jeho přání. Když ji vyzval, aby jej podráždila ústy, bez odporu si před něj klekla, hladila ho a vnímala, jak s prsty vnořenými do jejích vlasů výmluvně popisuje vše, co chce, aby udělala.

Pak, těsně předtím, než nad sebou ztratil vládu, dodržel slib oplátky. Svlékl ji, aby na jejím vzrušeném těle zbyl jen pouťový náhrdelník, a věnoval ji vše, co si sám před několika okamžiky upřel. Klekl si před ni, vtiskl jí tvář do klína a přiměl ji křičet rozkoší.

Když do ní pak pronikal, stále ještě prudce oddechovala vypětím z prvního vyvrcholení. Jejich spojení bylo překotné a v dobrém smyslu primitivní.

Vyvrcholila při něm ještě předtím, než se obrátil na záda a nechal ji, aby jej i ona přivedla k extázi.

Vždy z něj cítila železnou sebevládu. Byl tehdy sportovec na světové úrovni s pečlivě vypěstovanou výdrží. I při jejich spojení dovedl mluvit o tom, jak je krásná a přitažlivá, kolik mu dává rozkoše a jak rád se dívá, když jí sama podléhá. Ještě nikdy se s nikým necítila jako s ním, jako neodolatelná bohyně, která necítí ani náznak studu, když se mu cele oddává.

Nevědomky si teď olízla rty a spatřila, jak z jeho rtů konečně vyprchává napětí a ustupuje měkké smyslnosti. Uslyšela první, druhé fuknutí rozsypaných korálků, a v příští chvíli se k ní snesly jeho rty. Přitiskl ji k sobě a Rebecca ucítila, jak v ní jeho blízkost rozdmýchává uhlíky žáru, který nikdy doopravdy nevyhasl. Bez přemýšlení jej objala kolem šíje, přitiskla vzrušená ňadra na jeho hrud' a slastně vnímala, jak ji Van drtí tvrdými, silnými pažemi.

Spustil dlaně k jejím bokům a pohnul jimi tak, aby pocítila vzrušení pod jeho pasem. Vnikal jí mezi rty jazykem ve stejném rytmu, ve kterém si kdysi přivlastňoval její tělo. Ucítila, jak se jich obou zmocňuje vzrušení stejně silné a nečekané jako letní bouřka.

Bouřka, po které by zbyly jen trosky a spoušť, ble-sklo jí hlavou.

Poplašeně cukla hlavou a vymanila se z jeho objetí. Položila mu ruce na hrud', odstrčila ho a zavrávala. Hned nato ucítila, jak jí pod chodidlem nohy praskají brýle.

Sklouzl si dlaní po tváři: „To jsem nechtěl.“ Zaklel, odvrátil se od ní a rázně odešel z šatny.

Klekla si a roztřesenýma rukama vrátila rozsypané drobnosti do krabice. Slíbila si, že až se vrátí do pokoje, bude předstírat, že se nic nestalo. Bezděky se dotkla rtů, na kterých i teď cítila jeho polibek. Ucítila, jak jí v očích začínají píchat neprolité slzy.

K čertu s tebou, Vane.

K čertu s tebou, Rebeko!

Vyšel z kuchyně do třeskatého chladu venkovní terasy. Silou vůle se snažil zpomalit zrychlený tep, aby dovedl myslet i na něco jiného než na to, jak snadno jej Rebecca zbavila sebevlády. Nebylo na tom končkonců nic nového, stávalo se to pravidelně. *Možná jsi na to jen zapomněl, protože když jsi bojoval sám se sebou a vždy prohrál, bylo to ponižující.*

Sevřel si kořen nosu a napadlo ho, že projevem slabosti bylo možná už to, že se sem vůbec vydal. Jejich rozvod byl uzavřený, jemu ale z nějakého důvodu uvízlo v hlavě, že poslední dokumenty bude podepisovat až v únoru. O tom, že se Rebecca chystá do domu v době, kdy v něm nebude, se dozvěděl z mailu od svého právníka.

Když si pak balil zavazadlo a nastupoval do vozu, znovu a znovu si opakoval, že jen chrání to, co mu po právu náleží, a že si chce být jistý, že si jeho bývalá manželka z domu odveze jen to, co jí skutečně patří. Už dávno se nepovažoval za důvěřivého hlupáka, který by věřil, že jej blízcí nemohou podvést.

Připouštěl, že na rozdíl od jeho otce se Rebecca nikdy neprojevila jako někdo, kdo by si bral, co patří jiným. Nikdy se nepokusila využít jeho bohatství a vždy mu připadalo, že jí spíše uvádí do rozpaků, než aby jí bylo k užítku. V té souvislosti si nečekaně vzpomněl na otcova slova. *Ano, přesně tohle chce, aby sis o ní myslel.*

Připadlo mu ironické, že se jí tehdy musel zastávat před mužem, který jej nakonec zradil daleko krutěji, než by to mohla dokázat Rebecca.

I když...

Ani po letech si nedovedl ujasnit, která zrada jej bolela více. Když mu Rebecca před čtyřmi lety věčně

oznamovala, že jejich manželství byl omyl a že chce zůstat v Sydney, odcházel od ní s pocitem, že mu už nikdo nemůže ublížit tak krutě jako ona. V následující hodině se pak dozvěděl, že otec vybral všechny rodinné peníze a utekl s nimi. Vrátil se do Kanady, aby celou věc vyřešil, a svoje manželství nechal umřít na úbytě. Pokusy o jeho záchranu obětoval záchraně stovek pracovních míst, mnohamilionových stavebních projektů a příjmů z podnikání, na kterých byla závislá jeho matka i sestra.

Aféru s otcovou zpronevěrou se mu podařilo udržet pod pokličkou všeho všudy týden. Skutečnost, že se s ním Rebecca nespojila ani poté, kdy vešlo ve známost, do jakého stavu se dostal jeho podnik, se zdála hovořit sama za sebe. Konečně pochopil, proč si ho brala. *Bez peněz a s otcovými dluhy jsi pro ni už nebyl zajímavý.*

Poučení z otcovy aféry bylo bolestné a jednoznačné. Pochopil, že zrady se může dopustit kdokoliv a že důvěra v ostatní je nejjistější cestou, jak se nechat oklamat. Od návratu ze Sydney jen očekával, kdy Rebecca ukáže svoji pravou tvář a nečekaně mu znovu vrazí nůž do zad. Během dlouhých let mlčení jej mnohokrát napadlo, že by rozvodové řízení mohl uvést do chodu sám, vždy se ale v poslední chvíli rozhodl nehasit, co ho nepálí. Formální žádost o rozvod od ní obdržel teprve před několika měsíci. Mimo jiné ho žádala, aby ji vyplatil z jejího podílu na domě.

To bylo vše. Nežádala o podíl na některém z mnoha jeho podniků. Nechtěla, aby za ní poslal do Austrálie všechn její osobní majetek. Jediné, co působilo zvláště, byl její požadavek odnést si z domu několik drobností.

Už na první pohled to na něj působilo až podezřele nevinně. Vůbec jej nepřekvapilo, že do domu přišla právě v době, kdy v něm neměl být on. Zkoušel